

U SPOMIN

Jan Skoberne

(1951–2018)

Jan je bil član Planinske zveze Slovenije od leta 1960, ko je prvič stopil na planinsko pot in spoznal lepote preživljanja prostega časa v planinah. Članstvo je "preizkušal" v različnih planinskih društvih, dokler leta 2000 ni postal član Planinskega društva Iskra Ljubljana. Zaradi velike aktivnosti in pripravljenosti se je leta 2009 udeležil tečaja za vodnika PZS kategorije A in ga tudi opravil ter do leta 2011 opravil še tečaj za planinskega vodnika kategorij B in D. Lani se je udeležil tudi pilotnega usposabljanja vodnikov PZS za delo z osebami s posebnimi potrebami v planinstvu.

V zahvalo in priznanje za izredno aktivno članstvo mu je leta 2013 PZS na predlog našega društva podelila bronasti častni znak PZS. Zadnja leta je bil aktiven član predsedstva Meddruštvenega odbora planinskih društev Ljubljane ter bil imenovan za

predsednika Vodniškega odbora. Jan je bil tudi član Upravnega odbora društva PD Iskra Ljubljana, in to vse od leta 2012. Vsako leto se je udeležil več kot petindvajsetih pohodov našega društva, vsaj pet od teh je tudi organiziral in vodil. Kot vodnik, pomočnik vodnika ali pa kot član se je udeleževal tudi planinskih aktivnosti v organizaciji drugih društev, PD RTV, DR MOL, PD Rašica in drugih.

Na izletih, kjer je sodeloval kot udeleženec, je vedno brez pripomb sprejel prošnjo vodnika za pomoč pri izvedbi ture. Večinoma je hodil v koloni zadnji in tako poskrbel za tiste, ki so imeli manj kondicije, ter jih spremljal in spodbujal na poti. S svojim motom pripeljati vse udeležence brez poškodb do cilja in nazaj v dolino je poskrbel za prenekaterega soplaninca. V skupini pohodnikov ga je bilo mogoče vedno zaznati, pot na nevarnejših predelih je budno spremljal z napatki in opozorili. Novince je poučeval o pravilni hoji pri sestopanju, načinu zavezovanja vezalk, opozarjal je na potrebno opremo. Kot pravi gornik je posameznike ali skupine, ki smo jih srečevali na poti, nevsiljivo "opremil" s koristnim nasvetom. Med planinarjenjem, kot vodnik ali kot sopotnik v avtobusu oziroma avtomobilu, nam je opisoval svoja doživetja in pogled na svet. Z nami je delil mnoge življenjske izkušnje. Znal je prisluhniti ljudem, jim svetovati in pomagati pri reševanju njihovih težav.

Toda prišel je čas, ko je opravil zadnji pohod in odtekel zadnji tek. Težko se bo sprijazniti, da smo ostali brez njega.

Brez varnega začelja ali varovanega hrbta v pohodniški koloni. Brez sodelavca v organih planinskih organizacij. Predvsem pa brez človeka z izjemno tovariškim, preudarnim, a vedrim značajem. Zato ni čudno, da so, ko se je razvedelo, da ga ni več med nami, od vseh koncev prihajali glasovi in zapisi soplanincev, sotekačev, sodelavcev in prijateljev: "Zelo te bomo pogrešali, tvoje ideje, tvojo pripravljenost, tvojo vedrino ... Tvoje veselje do življenja, dobrsrdčnost in prijaznost nam bo vedno za zgled! V veselje mi je bilo deliti številne športne trenutke s tabo ... Ostajaš mi v trajnem spominu, kako si se boril s hudimi obdobji v svojem življenju, a pri tem ostajal čudovit in zanesljiv prijatelj ... Že ko sva se prvič pogovarjala, je bilo tako, kot da se poznavata že leta in leta. To se ne zgodi pogosto. In kadar sem na spletni strani PD Iskra videla, da si ti prijavljen za izlet, sem se dostikrat ravno zaradi tega odločila za udeležbo. Hvala, Jan, pogrešala te bom! Nazadnje si me naučil pravilno zavezati vezalke ... Jan, tako mlad, poln energije, zakaj? Pogrešala te bom, dragi sodelavec ... Moji izleti s PD ne bodo nikoli več taki, kot so bili s tabo. Pogrešam te in te bom pogrešala."

Neizogibno bo v našem spominu bledele jasna podoba Janovega prijaznega, širokega nasmeha, a vemo, da bo prisoten z nami v mislih, pa tudi v nadaljnjem delovanju društva na poti, ki jo je pomagal uhoditi. Ostal bo v spominu na naše pogovore o lepih, skupaj preživelih časih. Jan, počivaj v miru ...

*Fedor Peršin,
predsednik PD Iskra Ljubljana*